

NAGYBÖJT MÁSODIK VASÁRNAPJA – „Ellene mondotok-e (a sátán) minden cselekedetének?"/ „Ellene mondotok-e minden bűnnek?”

A keresztségi fogadás második ellene mondása: a rossz tettek felismerése és elutasítása. Nagyböjt második állomásán már nem a rossz forrására figyelünk, hanem arra, hogyan jelenik meg a rossz a konkrét tetteinkben, döntéseinkben, szokásainkban. A bűn nem elvont fogalom, hanem irányváltás. Eltávolodunk élettől, szeretettől, a kapcsolattól. A második ellene mondás ezért nagyon gyakorlati: felismerni, mi az, amit teszek, vagy épp elmulasztok, és ami megintcsak nem az élet felé vezet. A húsvéti vigílián kimondjuk: „Ellene mondotok minden bűnnek.” Ez a mondat szabadságot hoz: nemet mondotok arra, ami megköt, és igent arra, ami élővé tesz.

Szentírás: Róm 6,12–13: „Ne uralkodjék tehát a bűn halandó testetekben, hogy engedelmessédjétek kívánságainak. Ne adjátok oda tagjaitokat a gonoszság fegyveréül a bűnnek, hanem adjátok oda magatokat Istennek, mint akik a halálból az életre keltek.”

Rövid magyarázat

Szt. Pál egy mély antropológiai igazságot mond ki: a bűn ott kezdődik, ahol átadjuk magunkat valaminek, ami nem Isten, nem szeretet, nem élet. A bűn nem csupán rossz cselekedet, hanem egy belső engedés: amikor hagyom, hogy valami más vezessen, nem a Lélek.

A második ellene mondás ezért így is érthető: „Nem engedem, hogy a rossz tetteim határozzanak meg.”

Nem az a kérdés, hogy hibázunk-e, hanem hogy engedjük-e, hogy a hiba uralkodjon rajtunk.

Mi az, ami ma konkrét tetteinkben az élet ellen fordít?

A mulasztások területén

- A jó halogatása: tudom, mit kellene tennem, de nem teszem meg. Elmarad...
- A szeretet gesztusainak elmulasztása: egy telefon, egy bocsánatkérés, egy ölelés hiánya.
- A felelősség eltolása: „miért én lépek elsőnek ez ügyben?”, „majd más megoldja”.
- A lelki élet elhanyagolása: imaidő, Szentírás-olvasás, lelki könyvek olvasása, szentségek mellőzése.

- A közösség elengedése, amikor nem vállalom a jelenlétet, kimaradok.

A cselekvő bűnökben

- Kimondott szóval való sebzés: kritika, cinikus megjegyzés, gúny, ítélkezés.
- Türelmetlenség és ingerültség: másokra zúdítom a saját feszültségemet.
- A tisztességtelenség apró kompromisszumai: egy aprócska túlzás, hogy jobb színben tűnjek fel és/vagy egy félmondat, amellyel a másikat rosszabb színben tüntetem fel. Nem kérek számlát, mert így olcsóbb. Nem nézek szembe egy hibámmal, mert kényelmetlen lenne. Kisebb csalások a bevallásokban, papírokbán, elszámolásokban. A függőségek felé való engedés, amikor valami átveszi az irányítást.

A gondolkodás szintjén megjelenő bűnök

- A „mindenki így csinálja” önfelmentése, a lelkiismeret elaltatása.
- A belső engedés a kísértésnek, amikor már fejben igent mondotok arra, amit tettel még nem.
- Felszínes keresztény „jelen van”, de nincs ott. Elmondja az imát, de nem imádkozik. Részt vesz a liturgián, de nem engedi, hogy az formálja is.
- Középszerű keresztény, azaz nem keresi igazán, hogy hasonlóbba váljon Krisztushoz.
- Relativizmus: ami azt sugallja, hogy nincs igazság, csak vélemények; nincs jó és rossz, csak „nézőpontok”. A hitet magánüggé teszi.

Kapcsolatainkban megjelenő bűnök

- A szeretet feltételekhez kötése, „szeretni fogom őt, de csak akkor, ha...”
- A másik ember kihasználása érzelmileg, időben, figyelemben.
- A konfliktuskerülés, amely hosszú távon nagyobb sebeket okoz.
- A megbocsátás megtagadása, amely bezárja a szívet.
- A felelősség áthárítása: „te kezdted... miattad vagyok ilyen”.

Miért veszélyesek ezek a kicsi engedmények? Mert irányt váltanak. Nem egyik napról a másikra, hanem lassan, észrevétlenül. És mit indíthat mindez el?

A szív elveszíti az érzékenységét. A lelkiismeret halkabb lesz. A belső egyenesség megbillen.

A bűn nem ott kezdődik, ahol valami nagy és látványos rosszat teszünk. Jézus lelkülete abban akar segíteni, hogy már ott ellenálljunk, ahol kicsit engedünk annak, ami nem az igazság.

Kérd a Szentlelket: Melyik konkrét cselekedet vagy mulasztásom távolít az élettől? Jöjj, mutasd meg, hol kell kimondanom: „Ellene mondok ennek a tettnek, ennek a szokásnak, ennek a mintának.” ... Hol hívsz, Szentlélek, változásra, a jó felé fordulásra? Jöjj Szentlélek, világosítsd meg a szívemet, hogy felismerjem ezt. Adj erőt és bátorságot, hogy tisztán lássak és megmaradjak az Igazságban”

Meghívás a hétre: Ezen a héten minden nap kimondhatod: „Ellene mondok minden döntésnek, irányváltásomnak, cselekedetemnek vagy bűnnek, amely eltávolít az élettől, a szeretettől, az igazságtól”.

Ez a mondat nem önvádat szül, hanem szabadságot. A Szentlélek nem vádol, hanem vezet: megmutatja, mi az, ami nem az élet útja, és erőt ad, hogy elfordulj tőle. A megtérés nem egyszeri nagy döntés, hanem sok apró „igen” a jóra — és sok apró „nem” arra, ami rombol.

Szénégető István, plébános